

KAPITEL I

Alt er islamofobisk

Der er nu så meget, som er islamofobisk, at det for islamofobiske mennesker (hvilket potentielt er alle ikke-muslimer) er vanskeligt at foretage sig noget uden at begå en hel række islamofobiske hadforbrydelser. Man kan være islamofob, hvis man ser den forkerte opera (en opsætning af *Idemeneo* i Tyskland), ser det forkerte skuespil (Voltaires *Mahomet*) eller læser den forkerte bog (såsom *De sataniske vers* eller den kvalmende *Jewel of Medina*). Man kan – som den britiske skolelærer Gillian Gibbons gjorde det i 2007 i Sudan – føle sig fristet til at kramme en islamofobisk teddybjørn. Da Mrs. Gibbons bad sine elever om at navngive sin teddybjørn, foreslog en af dem meget sødt ”Muhammed”. De sudanesiske myndigheder fandt det ikke så sødt, fængslede hende og truede hende med fyrrer piskeslag.

Prøver man at slippe uden om problemet ved for eksempel at læse Koranen eller nogle af fortællingerne om Muhammeds liv og derefter taler om det, så bevæger man sig ind i et helt nyt felt af hadforbrydelser. En ikke-muslim, som taler om islam på nogen anden måde end fuldstændig beundring, er en ikke-muslim på vej ud i hadforbrydelser.

Der er absolut intet, man kan gøre for at undgå den anklage.

For nogle år siden blev Burger King anklaget for islamofobi, fordi et mønster på emballagen til en is af en muslim blev beskyldt for at ligne det arabiske tegn for "Allah". Burger King undskyldte øjeblikkelig og trak emballagen tilbage. Men måske burde vi blot læne os tilbage, tage det med ro, spise vores islamofobiske is og acceptere tingene, som de er - alt imens vi ser en islamofobisk film. De af os, som ikke kan tegne, kan i det mindste med lettelse konstatere, at vi aldrig kommer til at frembringe en islamofobisk karikatur. Men hvad vil der ske, hvis vi en dag tegner en tændstikmand, og en anden kalder ham "Muhammed", således som det skete med Mrs. Gibbons teddybjørn? Man behøver selvfølgelig ikke at være i stand til at tegne for at begå en islamofobisk forbrydelse. Man behøver blot at være i stand til at skrive. Eller at tænke.

Og Gud hjælpe én, hvis man har humor. På en nylig afholdt messe* for førstesemesterstuderende på et britisk universitet hæftede det ateistiske selskab navnet "Muhammed" på en ananas i deres bod. Det er i denne forbindelse værd at bemærke, at Muhammed – hvordan han så ellers så ud, for så vidt han overhovedet eksisterede – næsten med garanti ikke lignede noget i retning af en ananas. Ikke desto mindre førte episoden til, at den lokale forening af muslimske studenter fordømte ikke blot det ateistiske selskab, men også ananassen som "islamofobe". Ateisterne fik den umulige besked: "Enten går ananassen, eller også går I." Ananassen kunne ikke gå, så det gjorde ateisterne. Dette kan have været verdens første frugtbaserede beskyldning for islamofobi, men den bliver

* *Freshers fair* er et arrangement, hvor førstesemesterstuderende præsenteres for alle de aktivitetstilbud, foreninger o.l., som er til rådighed for de studerende. O.a.

ikke den sidste.

Fra vugge til grav kan vi nu bruge et helt liv på at begå islamofobe forbrydelser uden at vide det. Børn kan begå dem uden at vide noget som helst om religion. Tag for eksempel en nylig sag i Østrig, som viser, at en af de største trusler er risikoen for at komme til at lege med islamofobisk Lego uden at vide det. Hvem kunne vide, at da Lego i 2012 introducerede deres ny *Star Wars* Lego-kollektion, begav de sig ind på dette felt. Problemet var, at deres legetøj omfattede et "Jabbas palads"-sæt. Som fans af filmserien vil vide det, så er det her, at historien bliver dystert. Uden at vide at de begik en islamofobisk forbrydelse, kunne de østrigske børn i nogle måneder lege med Jabbas palads. Men i januar 2013 opdagede en af Østrigs islamiske "community-ledere", at hans søster havde givet et af disse Lego-sæt til hans egen søn.

Han reagerede med forståelig rædsel, da han så det samlede Lego-sæt. Østrigs tyrkisk-muslimske community, som muligvis var gået glip af *Star Wars*-referencen (premieren på de seneste film trak ud), blev øjeblikkelig hensat i raseri. For Melissa Günes fra Den Tyrkiske Kulturforening i Østrig (TKG) opdagede en påfaldende lighed mellem Jabbas tilholdssted, således som det blev fremstillet af Lego, og Hagia Sophia-moskeen i Istanbul. Indtil da syntes ingen at have tænkt på dette. Der blev hurtigt rejst krav til Lego om øjeblikkelig at fjerne legetøjet fra markedet.

Indledningsvis afviste Lego, at deres legetøj var islamofobisk, men faldt hurtigt tilbage på det forsvar, der lå umiddelbart for: "Vi ser ingen grund til at tage det ud af markedet; vi har blot fulgt filmen." Men filmens figurer er selv åbenlyst dybt islamofobiske: TKG sagde, at Jabba-figuren blev vist

som en ”terrorist, der holder af at ryge vandpibe og lade sine ofre dræbe”. Det med vandpipen kan man se, men hvorledes at nogen, som hævder, at deres religion er fredelig, kan påstå, at en, som beordrer folk dræbt, på nogen måde kan ligne en muslim, er et problem, der har at gøre med logik, og som vi ikke har plads til at komme nærmere ind på her.

I sidste ende gav Lego selvfølgelig efter – hvem ville ikke have gjort det? TKG sagde: ”Vi er meget taknemmelige og gratulerer Lego med beslutningen om at tage Jabbas palads ud af produktion.”

I betragtning af alt det, som nu udgør ”islamofobi”, er det ikke overraskende, at folk gør, hvad de kan, for at vise, hvor meget de elsker islam. Eftersom ”fobi” bruges synonymt med anklagen om racisme, og eftersom enhver fornuftig person ønsker at undgå den anklage, har mennesker i en magtposition en god grund til at vise, at de ikke er ”fobiske” over for islam.

Måske forholder det sig således, at jo mere man frygter, at anklagen om at være ”fobisk” kan sætte sig fast, desto mere sandsynligt er det, at man prøver at bevise det modsatte. Betragt for eksempel de mest nærliggende offentlige personer, som er nødt til at bekymre sig om deres personlige anseelse: dem som ønsker at opnå vores stemmer.

KAPITEL 2

Islamofile politikere: Storbritannien

Skulle nogen være af den opfattelse, at islamofili er en perifer aktivitet, er det værd at bemærke, at nogen af de mest magtfulde mennesker på denne jord i alvorlig grad lider af denne tilstand. Inden vi kommer frem til nogle rigtig vigtige politikere, så lad os se nærmere på nogle britiske.

Der er masser af mennesker, som kunne føle sig fristet til at hæfte betegnelsen ”islamofob” på Storbritanniens tidligere premierminister Tony Blair. I betragtning af, at han beordrede britiske styrker til at tage del i krigene i Irak og Afghanistan, og i betragtning af, at der var nogle væsentlige problemer, som fulgte af det, vil mange mennesker kunne mene, at Tony Blair er ubekymret og robust, når det drejer sig om islam. Så langt fra. I sin embedsperiode talte han altid om, hvilken ”fredens religion” islam er. Ekkoet fra selvmordsattentatmandens bombevest var knap døet bort, før end Blair var i gang med at fortælle, hvor enestående fredelig islam er. Og i stedet for at tale lidt mere åbent, efter at han forlod embedet, er han faktisk gået den modsatte vej. Fra sin hotelsuite i Østjerusalem er Blair desperat efter at påvise sine ikke-islamofobiske referencer.

Mens han var i embedet, var han kendt for ikke at ville tale

om religion – bortset fra islam. Med sin spindoktor Alasdair Campbells berømte ord ”gjorde han det ikke i Gud”. Men jo længere han er kommet væk fra embedet, desto mere ”gør” han det ikke blot i Gud, men ”gør” det i udstrakt grad tillige i Allah. Premierministeren, som var kendt for at prøve på at være alt for alle mennesker, viser sig efter sin tilbagetrækning at ønske at være alle mennesker for alle guder.

Umiddelbart efter, at Tony Blair var trådt tilbage, afslørede han den bedst bevarede hemmelighed i regeringskontorerne – at han var blevet katolik. Den nylig bekendte tro har dog ikke forhindret ham i at være lemfældig med hans religiøse følelser. Skønt han ikke gjorde det med den kristne Gud, mens han var i embedet, havde han sagt ganske meget om islam - i særdeleshed talte ved enhver anledning om, hvilken ”fredens religion” islam er. Ligesom sin efterfølger David Cameron var han i efterdønningerne efter et hvilket som helst islamistisk bombeangreb særligt omhyggelig med at fremhæve, hvor fredelig islam er. Men ikke så snart han var ude af embedet, gik han i 2012 et skridt videre. Spurgt i et interview om, hvad han hver dag læste, hævdede han, at han læste i Bibelen; men han afslørede tillige, at han hver eneste dag også læste i Koranen. Hvorfor? ”Dels for at forstå noget af alt det, som sker i verden”, svarede han, ”men især fordi den er så utrolig lærerig.”

Skulle nogen synes, at jeg her laver partipolitik (det gør jeg ikke – når lejligheden byder sig, fornærmer jeg ligeligt de politiske partier), er det værd at påpege, at dette ikke er et særskilt Blair-problem eller endog et Labour-problem. Få timer efter det brutale drab på og forsøg på halshugning af den militære trommeslager Lee Rigby i det sydlige London

var Londons konservative borgmester Boris Johnson hurtig ude at erklære, at angrebet fra to mænd, som råbte "Allahu Akbar" (Allah er den største) og citerede fra Koranen, bestemt "ikke drejede sig om at placere skylden på religionen islam". Hans gamle ven og medkonservative, premierminister David Cameron, gik et skridt videre. Stående på dørtrinnet til Downing Street 10 sagde han: "Dette er ikke kun et angreb på Storbritannien – og på vor britiske levevis. Det er også et forræderi mod islam." Og han fortsatte: "Der er intet i islam, som retfærdiggør denne i sandhed forfærdelige handling."

Heri var der intet nyt fra den britiske premierminister. For David Cameron er god på dette område. I 2007, mens han stadig var i opposition og stod til at kunne nå den øverste post, besluttede han at bo nogle dage hos en typisk britisk familie for at vise, hvor godt han havde det med det land, han skulle overtage. Han valgte at bo hos en venlig muslimsk familie i Birmingham og skrev om oplevelsen (hvilket var det, det drejede sig om) i den venstreorienterede avis *Guardian*. Han konkluderede: "Det er ikke første gang, jeg kommer til et tænke på, at det er mainstream-Storbritannien, som bør integrere sig mere med den britisk-asiatiske levevis, end det er den modsatte vej. Hvis vi ønsker at minde os selv om britiske værdier – gæstfrihed, tolerance og generøsitet for blot at nævne tre – så står der masser af britiske muslimer klar til at vise os, hvad disse værdier virkelig betyder."

Men intet af dette – absolut intet – har noget som helst at gøre med den mest berygtede islamofile britiske politiker. Læsere uden for Storbritannien har muligvis ikke hørt om ham, for han er i det tredje parti, Liberaldemokraterne. Men

parlamentsmedlem Simon Hughes er også viceformand for partiet, der indgår i Storbritanniens koalitionsregering. Han er om nogen en politisk overlever. Og han er - tro mod bekendelsen i det politiske parti, han har overlevet i - kendt for sin bemærkelsesværdige beredvillighed til at sige næsten hvad som helst til næsten hvem som helst. Dét er frugtbar jord for islamofili.

Gennem flere år var der i London en større årlig komsammen arrangeret af - lad os kalde dem - ”konservative” islamiske organisationer. Moderate Muslimer fik lejlighed til at kigge indenfor, men ikke mere end det. Under alle omstændigheder ville andre politiske partier nok have boykottet ”Global Fred og Fællesskab”-eventet, men Simon Hughes så det som en mulighed. I 2008 talte han til en propfyldt hal - 60.000 besøgende i løbet af arrangementet. Det er sørgeligt at måtte konstatere, men Liberaldemokraternes ledere er ikke forvænte med så stort et forum. Mulighederne og begejstringen kan da løbe af med dem. Og det gjorde de så sandelig med Hughes. Synet af en hal, der var virkelig fyldt med folk, som sad høfligt og virkelig havde til hensigt at lytte til ham, steg ham straks til hovedet - og fjernede øjeblikkeligt enhver fornuftig tanke.

”Søstre og brødre ... Takket være Allah!” råbte Hughes, som på det tidspunkt var formand for Liberaldemokraterne, da han kom til mikrofonen. Og dette angiveligt kristne - og i øvrigt homoseksuelle eller biseksuelle - parlamentsmedlem fortsatte med at give Allah meget mere ”tak” og ”lovprisning”. På videoen ser det ud til, at han har svært ved at rumme al den tak og lovprisning, han ønsker at give. Han ser så afgjort ud til at være glad for at få lejlighed til at citere fra Koranen

– og det ikke blot som en smule lettelse efter i årevis af have reciteret fra Liberaldemokraternes manifest. Hans febrilske begejstring udgjorde et ejendommeligt syn. ”Da vil [Allah] samle jer på Opstandelsens Dag”, erklærede han, hvilket er muligt, men dog et noget vidtløftigt løfte selv for et parti på tredjepladsen. ”Venner”, fortsatte han, ”det er vor opgave at lære dem, som ikke tror, troens dybe sandheder om Guds retfærdighed og Guds eksistens.”

Den, som måtte spekulere over, hvilken Gud han talte om, kan have fået et fingerpeg fra gentagne og respektfulde henvisninger til ”profeten Muhammed”. Han havde virkelig lært at sige det, som var han en troende. ”Allah hører himlens og jordens riger til”, sagde han og citerede atter fra Koranen. Derefter forklarede han, hvorfor valget af Barack Obama (hvilket endnu ikke havde fundet sted) ville blive så godt – for hvis han blev valgt, ville der komme ”en ny holdning til den islamiske verden i Amerika”.

Men det var ikke kun Amerika, som ville blive forbedret, hvis det lærte af Koranen – det ville ethvert land blive. ”Ethvert land i verden er jeres”, fortalte Hughes sit publikum. ”Vi ønsker, I skal blive ledere ... skal blive premierministere. Jeg beder for det – *Inshallah* [om Allah vil det].”

Der findes den holdning – og den er altid en overvejelse værd -, at politikere prostituerer sig. De siger selvfølgelig det, som folk tænker. Det er nøjagtig, hvad politikere gør. De går ind i et rum fyldt med mennesker og siger hvad som helst, som de mener, at rummet fyldt med mennesker ønsker at høre. Simon Hughes ville have været lige så glad (måske

endog gladere) for at tale til et Mardi Gras-optog* som til at tale til "Global Fred og Fællesskab". Men havde han optrådt ved Mardi Gras, ville han nok være gået lidt lettere hen over korancitaterne.

Skulle dette lyde, som om det kun er et problem med britiske politikere, kan jeg forsikre om, at det er det ikke. Den tidligere franske præsident Jacques Chirac smurte undertiden tykt på. Blandt alle de tvivlsomme Chirac-citater, er det ejendommeligste formentlig det, hvor han taler om et "Europa, hvis rødder er lige så meget muslimske, som de er kristne". Det er noget andet end en historisk revision – det er et forsøg på at fremsætte en helt ny påstand, der baserer sig på en helt og holden opportunistisk ny kærlighedsaffære.

Og hvis nogen har fået det indtryk, at det kun er et problem på det gamle kontinent – som er ved at synke ned i et hav af kulturelle og moralske skrøbeligheder –, så bør de være opmærksomme på et meget bekymrende forhold: Amerikanske ledere viser sig i stigende grad ikke mindre villige til at falde for islam end deres europæiske modstykker.

* *Mardi Gras* ("fed tirsdag") er kulminationen på karnevalsperioden forud for den kristne fasteperiode, som indledes dagen efter, askeonsdag. Mardi Gras fejres i store dele af den kristne verden med karnevalsoptog, men især New Orleans er kendt for Mardi Gras med optog og masser af musik. (O.a.)